

PREMI
DE PINTURA
INTERNACIONAL
GUASCH
CORANTY

PREMI DE PINTURA INTERNACIONAL GUASCH CORANTY
Premio de Pintura Internacional Guasch Coranty
Guasch Coranty International Painting Prize

La segona edició del Premi de Pintura Internacional Guasch Coranty ha donat un pas decisiu a la seva consolidació com un dels més importants del seu àmbit. La magnífica resposta que ha tingut del món artístic d'arreu es concreta en l'elevat nombre de participants (422) i en la procedència dels candidats, de 50 països diferents.

El premi que té com a fita promoure i difondre la creació pictòrica més innovadora a escala internacional realitzada per artistes professionals, amb edat no superior a 40 anys, que hagin acabat els seus estudis en escoles superiors i facultats de belles arts (o equivalents) de qualsevol país del món. La dotació econòmica del premi és una de les més elevades de l'Estat espanyol.

El matrimoni format pel crític d'art i tècnic de museus Francesc Guasch i per la pintora i docent Emília Coranty va llegar testamentàriament el 1929 els seus béns a l'alumnat de l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi (de la qual és hereva l'actual Facultat de Belles Arts) administrats per la Fundació que porta el seu nom.

La Fundació Guasch Coranty té com a objectiu fonamental donar suport al desenvolupament i la promoció del treball artístic dels estudiants de belles arts, així com dels joves artistes. És una institució privada, gestionada per un patronat del qual forma part majoritària la Universitat de Barcelona, representada pel rector, pel degà i la secretària de la Facultat de Belles Arts, com a president, vicepresident i secretària, respectivament.

La vocació de servei a la cultura iniciada pel matrimoni Guasch-Coranty es renova any rere any des del 2001. Les nou convocatòries de beques i ajuts concedides a alumnes de la Facultat de Belles Arts han finançat trenta-sis projectes d'investigació i de creació de diferents àmbits artístics. Els resultats dels treballs premiats s'han exposat en centres d'art tan prestigiosos com ara la seu de l'Alliance Française de Sabadell; el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), de l'Ajuntament de Barcelona; i el Centre d'Art Santa Mònica (CASM), de la Generalitat de Catalunya.

Una vegada més el Centre d'Art Tecla Sala de l'Hospitalet revalida l'estreta col·laboració que manté amb la Facultat de Belles Arts. Els seus magnífics espais acullen i mostren les 36 obres seleccionades a la segona edició del Premi Internacional de Pintura Guasch Coranty, entre els quals hi ha la mereixedora del primer premi i les dues que han obtingut l'accèssit.

A tots els que han fet possible aquesta segona edició del Premi Internacional de Pintura Guasch Coranty, el meu més sentit agraïment.

Als artistes, seleccionats i premiats, la meva més sincera felicitació.

SALUTACIÓ FUNDACIÓ GUASCH CORANTY

Les ciutats són espais vius on la gent, els edificis i la cultura es relacionen i s'enriqueixen de manera natural i fluida. Avui dia la cultura esdevé una eina imprescindible a l'hora de construir el model de ciutat cohesionada i moderna que volem.

L'Ajuntament de L'Hospitalet treballa en la millora de la qualitat de vida de les persones, en el context de la ciutat actual, oberta, solidària i socialment avançada. Però també aposta per la promoció de l'art contemporani i per fer-lo accessible a tota la ciutadania. Una acció ambiciosa, plural i amb una àmplia projecció dintre i fora del municipi.

El Centre d'Art Tecla Sala s'ha convertit en el principal difusor de les diverses expressions artístiques nacionals i internacionals amb un públic cada cop més ampli, exigent i especialitzat.

En aquest context neix la col·laboració amb la Fundació Guasch Coranty, que convoca un dels premis internacionals d'art contemporani més prestigiosos que existeixen actualment i un dels millor dotats econòmicament, i que, novament, tria el Centre d'Art Tecla Sala per exposar-hi els treballs presentats.

En altre temps, el recinte de la Tecla Sala va albergar un molí paperer i una de les fàbriques més importants de filatures de tot el país. Al darrer terç del segle xx –i com a conseqüència de la crisi del sector tèxtil– la fàbrica va tancar les seves portes i l'edifici va ser adquirit per l'Ajuntament per crear-hi un equipament cultural de referència. Avui, en ple segle XXI, aquest antic recinte fabril és un dels espais més importants de creació, difusió i gaudi de la creativitat i de l'art contemporani d'àmbit metropolità.

Com a alcaldessa de L'Hospitalet, és un honor que aquest centre cultural de referència pugui hostatjar els creacions fetes per artistes d'arreu. Gent jove, creativa, emprenedora, apassionada i crítica, amb visions diferents del món.

Un cop més, la cultura ens fa més sensibles. L'Hospitalet és una ciutat viva, diversa i rica culturalment. Una ciutat amb personalitat pròpia dins del context metropolità, que gaudeix d'un gran dinamisme cultural i que dóna oportunitats als joves creadors i promotors artístics.

Sigueu benvingudes i benvinguts a la ciutat de L'Hospitalet.

ARTISTES PREMIATS
Artistas premiados
Prizewinning artists

Paulina Silva Hauyon

Xile

Com en altres obres anteriors, reprenc una imatge fílmica i la reconstrueixo en un altre medi i en una altra materialitat.

En aquest cas, utilitzo la imatge representativa de la sèrie de televisió *Twin Peaks*, dirigida per David Lynch i Mark Frost en la dècada dels noranta. Es tracta del cartell que dóna la benvinguda al poble, lloc on es desencadenen els fets. En aquesta operació hi ha una relació directa amb l'obra de Philippe Parreno *No More Reality (Twin Peaks)*, de 1991, on l'artista extreu la mateixa imatge i explora el camp de relacions entre la ficció i la realitat. D'aquesta manera, la meua pintura opera partint de dos referents bàsics: d'una banda, la sèrie de televisió esmentada, i de l'altra, una cita a les arts visuals contemporànies.

I choose darkness (Trio la foscor) és una frase que oculta certa informació per mostrar-ne una altra. Una suma de capes de pintura negra que operen com a estrats de lectura i on el negre s'utilitza com a reforç tràgic d'un acte sinistre.

Como en otras obras anteriores, retomo una imagen fílmica y la reconstruyo en otro medio y materialidad.

En este caso utilizo la imagen representativa de la serie de televisión *Twin Peaks*, dirigida por David Lynch y Mark Frost en la década de los noventa. Se trata del cartel que da la bienvenida al pueblo, lugar donde se desencadenan los hechos. En esta operación existe una relación directa con la obra de Philippe Parreno *No More Reality (Twin Peaks)*, donde el artista extrae la misma imagen, explorando el campo de relaciones entre ficción y realidad. De esta manera mi pintura opera a partir de dos referentes básicos: por un lado la serie de televisión mencionada, y por otro una cita a las artes visuales contemporáneas.

I choose darkness (Yo elijo la oscuridad) es una frase que oculta cierta información para mostrar otra. Una sumatoria de capas de pintura negra que operan como estratos de lectura; donde el negro es utilizado como refuerzo trágico de un acto siniestro.

1r Premi / 1er Premio / First Prize

As in previous works, I take a film image and reconstruct it in another medium, using different material.

In this case, I use the representative image from the television series *Twin Peaks*, directed by David Lynch and Mark Frost in the nineteen-nineties. The image shows the welcome sign to the town in which the story takes place. There is a direct relationship between this operation and the work of Philippe Parreno *No More Reality (Twin Peaks) 1991*, in which the artist extracts the same image to explore the relationships between fiction and reality. In this sense, my painting operates on two basic reference points: the cited television series and the contemporary visual arts.

I choose darkness is a phrase that obscures some information to show other information. It is the summation of layers of black paint that double as layers of interpretation, in which the paint is used as tragic reinforcement of an evil deed.

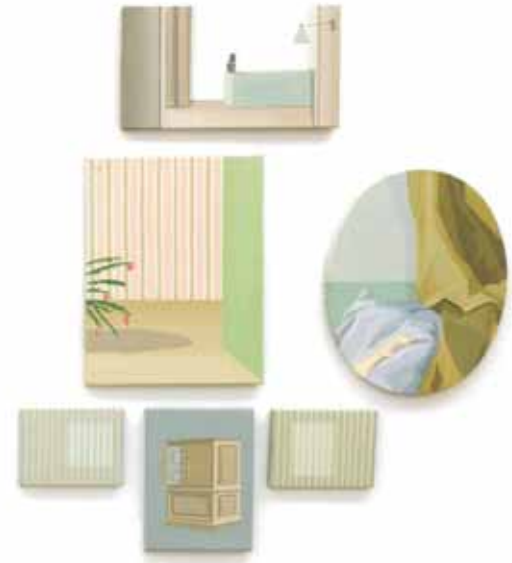
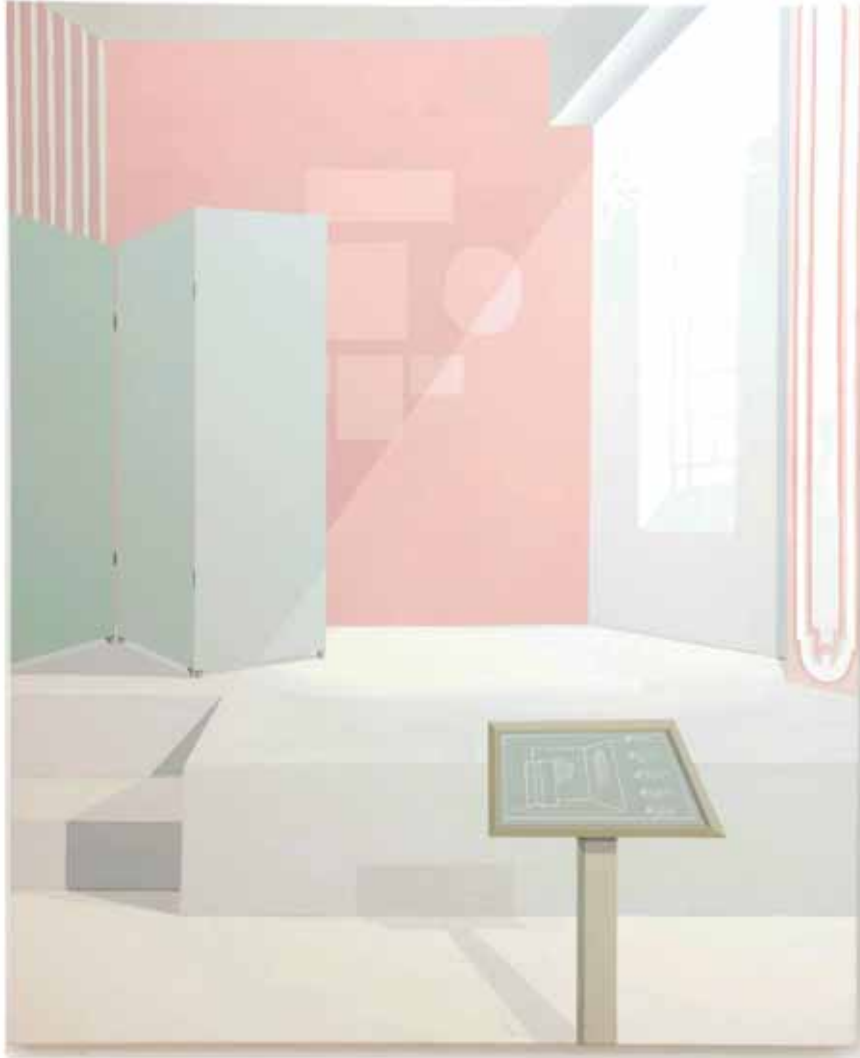
Gloria Martín
Espanya

El meu treball parteix de la idea de la vida quotidiana i de la memòria que acompanyen els objectes i els espais domèstics. Pretenc fer una reflexió sobre l'univers de la intimitat. M'interessen els espais físics i mentals on les persones desenvolupen la seva existència; els llocs que ofereixen claus amb les quals puc interpretar cada història personal. I, sobretot, inventar-me un espai atemporal en el qual pugui jugar amb el que ha passat o hauria pogut passar al seu interior.

Mi trabajo parte de la idea de la vida cotidiana y de la memoria que traen consigo los objetos y los espacios domésticos. Pretendo hacer una reflexión sobre el universo de lo íntimo. Me interesan los espacios físicos y mentales donde las personas desarrollan su existencia, los lugares que ofrecen claves con las que interpretar cada historia personal. Y, sobre todo, pretendo inventarme un espacio atemporal en el que poder jugar con lo que ocurrió o lo que pudiera haber ocurrido en su interior.

Accèssit / Accésit / Joint second prize

My work focuses on daily life and the memory of domestic objects and spaces. My aim is to reflect on the universe of the intimate. What interests me are the physical and mental spaces in which people pursue their existence—places that offer keys to interpreting each of their personal histories. Above all, my interest lies in inventing an atemporal space to play with what has happened or could have happened within it.

Joaquim Cantalozella

Espanya

Dos llums forma part d'una sèrie de pintures i fotografies basades en petites intervencions en boscos, camps, marges o jardins. Quan la llum del sol comença a minvar apareixen diferents intervals d'ombres, que es formen entre masses de fulles i vegetals, d'una fosca i profunda densitat cromàtica. Si ens aturem a contemplar aquests intersticis podem veure com, inclòs en la maleza més insignificant, són capaços d'evocar móns irrealment i ficticis.

La meua quimèrica intenció és atrapar, ni que sigui una mínima part, la dimensió imaginària d'aquests llocs. Per fer-ho construeixo rudimentàries instal·lacions elèctriques que il·luminen parcel·les i m'ajuden a captar imatges, ja sigui d'un motiu concret o bé de tot el dispositiu emprat capaç d'originar noves i confuses realitats. Així doncs, amb molts pocs recursos -un generador, algunes làmpades, llums i quatre cables elèctrics- intento recórrer les zones més amagades per esbrinar què hi succeeix.

Dos llums (Dos luces) forma parte de una serie de pinturas y fotografías basadas en pequeñas intervenciones en bosques, campos, márgenes o jardines. Cuando la luz del sol comienza a disminuir, aparecen diferentes intervalos de sombras, que se forman entre masas de hojas y vegetales, de una oscura y profunda densidad cromática. Si nos detenemos para contemplar estos intersticios, veremos cómo incluso en la maleza más insignificante son capaces de evocar mundos irrealment y ficticios

Mi quimérica intención es atrapar, ni que sea en una mínima parte, la dimensión imaginaria de estos lugares. Para lograrlo, construyo rudimentarias instalaciones eléctricas que iluminan parcelas y me ayudan a captar imágenes, ya sea de un motivo concreto, o bien de todo el dispositivo utilizado capaz de originar nuevas y confusas realidades. Así pues, con muy pocos recursos - un generador, algunas lámparas, luces y cuatro cables eléctricos- intento recorrer las zonas más escondidas para averiguar qué sucede en ellas.

Accèssit / Accésit / Joint second prize

Dos llums (Two Lights) is one of a series of paintings and photographs depicting woodlands, fields, riverbanks and lawns. As the sunlight begins to soften, shadows appear among the foliage, creating a thick, dark texture of colours. Stopping to look at the interstices, we can see how they evoke unreal and fictional worlds, however small they are.

My chimerical intention is to capture the imaginary dimension of these spots. To do so, I build rudimentary electrical installations to direct light on a piece of land and help me to capture images with a specific motif in mind or to show novel and confusing realities across the whole scene. Using only a few resources—a generator, lamps, lights and four electrical cables—I seek out the most hidden areas to find out what happens there.

Laura Green

Regne Unit

Menció / Mención / Honourable mention

Hi ha una sensació imperant segons la qual —a través d'aquestes obres introspectives que semblen artefactes contemporanis— veiem més del que sembla a primer cop d'ull. La tendresa i el sentimentalisme penetren els objectes que hi trobem.

Hi ha una tensió entre l'actualitat de les escultures (que fan una estranya sensació d'estar passades de moda, però de vegades amb un minimalisme elegant) i les pintures, que suggereixen situacions imaginades i recordades, tot i que comparteixen la sensibilitat comuna que resol el conflicte entre *baixa tecnologia* i *alta tecnologia*.

Els objectes surten del pla pictòric i entren en l'àmbit tridimensional, per la qual cosa ens qüestionem si són reals o imaginaris i si resideixen en el passat, el present, el futur, o potser en un espai intermedi.

Treballar tridimensionalment amb un conjunt de materials, sovint banals, estableix un diàleg entre l'esforç i l'oportunitat, entre saber i no saber. Aquesta obertura i la tria de la fal·libilitat dels materials i els processos resulta crucial i mena a incidents que esdevenen moments estètics importants.

M'identifico fermament com a pintora, i a través de l'anàlisi de l'espai físic i psicològic obtinc un examen més ampli de la meua relació amb el discurs de la pintura.

Existe la sensación generalizada de que, a través de estas obras introspectivas que parecen artefactos contemporáneos, vemos más de lo que parecería a simple vista. La ternura y el sentimentalismo impregnan los objetos a los que nos enfrentamos.

Hay una tensión entre la realidad de las esculturas (que transmiten la extraña sensación de ser piezas de un minimalismo anticuado, pero en ocasiones elegante) y las pinturas, que sugieren situaciones imaginadas y evocadas, aunque unas y otras comparten una sensibilidad común que permite salvar el conflicto entre «baja tecnología» y «alta tecnología».

Los objetos salen del plano pictórico para adentrarse en el ámbito tridimensional, haciendo que nos preguntemos si son reales o imaginarios y si residen en el pasado, el presente, el futuro o tal vez en un espacio intermedio.

Trabajar tridimensionalmente con un conjunto de materiales a menudo banales da pie a un diálogo entre esfuerzo y oportunidad, entre conocimiento e ignorancia. Esta apertura y aceptación de la falibilidad de materiales y procesos es crucial, y genera unos episodios que acaban por convertirse en momentos estéticos importantes.

Me identifico plenamente como pintora, y a través del estudio del espacio físico y psicológico consigo realizar un análisis más amplio de mi relación con el discurso pictórico.

There is a prevailing sense that through these introspective works which resemble contemporary artefacts we are examining more than is initially apparent. A tenderness and sentimentality permeates the objects we encounter.

There is a tension between the actuality of the sculptures (which possess a strange sense of clunky, yet sometimes elegant minimalism) and the paintings, which allude to imagined and remembered scenarios, however they share a common sensibility that bridges the conflict of 'low tech' versus 'high tech'.

Objects slip off the picture plane and into the three-dimensional domain, raising questions about whether they are real or imagined and whether they reside in the past, present, future, or perhaps a space between.

Working three-dimensionally with an array of often banal materials sets up a dialogue between endeavour and chance, knowing and not knowing. This openness and embracing of the fallibility of materials and processes is crucial, leading to incidents that become important aesthetic moments.

I identify strongly as a painter, and through the examination of physical and psychological space, a wider examination of my relationship to the discourse of painting takes place.

ARTISTES SELECCIONATS
Artistas seleccionados
Artists shortlisted

Alby Álamo

Espanya

El quadre ja no és una finestra al món, sinó a les imatges d'aquest món. Dins d'aquests paràmetres, pinto imatges per parlar dels seus filtres, per intentar comprendre el sentit que hi ha en les imatges que consumeixo i, d'aquesta manera, tornar-les «usades».

Llavors, els quadres tindrien almenys dues lectures, les del tema que tracten en sentit tradicional i les dels filtres usats. En aquestes últimes sèries, les imatges són extreïdes de pel·lícules, però no amb una intenció pop de deixar patent la referència, sinó com un immens banc on es pugui buscar per temes i reeditar-los, agrupant-los i creant nous sentits per a aquestes imatges de segona mà. Els temes d'aquestes noves reedicions, al seu torn, inclouen temàtiques que parlen sobre la mirada i sobre la relació de l'espectador amb el quadre en qualitat de *voyeur* o d'espectador privilegiat.

El cuadro no es ya una ventana al mundo, sino a las imágenes de este mundo. Dentro de estos parámetros, pinto imágenes para hablar de sus filtros, para intentar comprender el sentido que yace en las imágenes que consumo, y de esta manera devolverlas «usadas».

Los cuadros entonces tendrían al menos dos lecturas, las del tema que tratan en sentido tradicional y las de los filtros usados. En estas últimas series, las imágenes son extraídas de películas, no ya con una intención *pop* de dejar patente la referencia, sino como un inmenso banco donde poder buscar por temas y reeditarlos, agrupándolos y creando nuevos sentidos para esas imágenes de segunda mano. Los temas de estas nuevas reediciones tienen a su vez temáticas que hablan sobre la mirada y sobre la relación del espectador con el cuadro en calidad de *voyeur* o espectador privilegiado.

Painting no longer offers a window onto the world, but rather a window onto the images of the world. Within these parameters, I paint images to speak through these filters in order to understand the meaning that lies within the images I consume and then return 'used'.

Paintings, therefore, offer at least two readings. One reading addresses their subject in the traditional sense, while the other looks at the filters that have been used in making them. In this latest series of photographs, the images have been taken from films, not with the pop intention of drawing out their references, but rather as an enormous bank from which subjects can be taken and edited to re-sort them and attach new meanings to the second-hand images. In turn, the subjects of these re-editions raise questions that speak to the gaze and to the relationship between the painting and the spectator as *voyeur* or privileged spectator.

Svantje Busshoff

Alemanya

Les estructures són una repetició contínua d'un o més elements que formen una entitat conjunta amb una superfície uniforme, en la qual el detall com a individu perd el seu protagonisme.

Les repeticions serveixen generalment per emfatitzar una afirmació o un fet, és a dir, per reforçar el significat de l'element en qüestió. Llavors, una estructura es pot considerar com una afirmació formal repetitiva —un positivisme per excel·lència.

Dins d'una estructura, el detall serveix sobretot a la unitat del conjunt i el seu aspecte individual passa a un segon pla, a favor d'una màxima uniformitat.

Per restituir la seva individualitat, i alhora, la riquesa intrínseca dels seus significats i les seves interpretacions, cal abstenir-se del detall del seu entorn i aïllar-lo, o més ben dit, alliberar-lo.

Forsthaus 2: Pla de construcció d'una casa forestal (*Forsthaus*) en color, desestructurat i desposseït, així, de tot valor técnico-informatiu.

Las estructuras son una repetición continua de uno o más elementos que forman una entidad conjunta con una superficie uniforme, en la cual el detalle como individuo pierde su protagonismo.

Las repeticiones sirven generalmente para enfatizar una afirmación o un hecho, o sea, para reforzar el significado del elemento en cuestión. Una estructura, entonces, se puede considerar como afirmación formal repetitiva, un positivismo por excelencia.

Dentro de una estructura, el detalle sirve sobre todo a la unidad del conjunto, y su aspecto individual pasa a un segundo plano a favor de una máxima uniformidad.

Para restituir su individualidad, y con eso a la vez la riqueza intrínseca de sus significados e interpretaciones, hay que abstraer el detalle de su entorno y aislarlo; o mejor dicho, liberarlo.

Forsthaus 2: Plano de construcción de una casa forestal (*Forsthaus*) en color, desestructurado y así despojado de todo valor técnico-informativo.

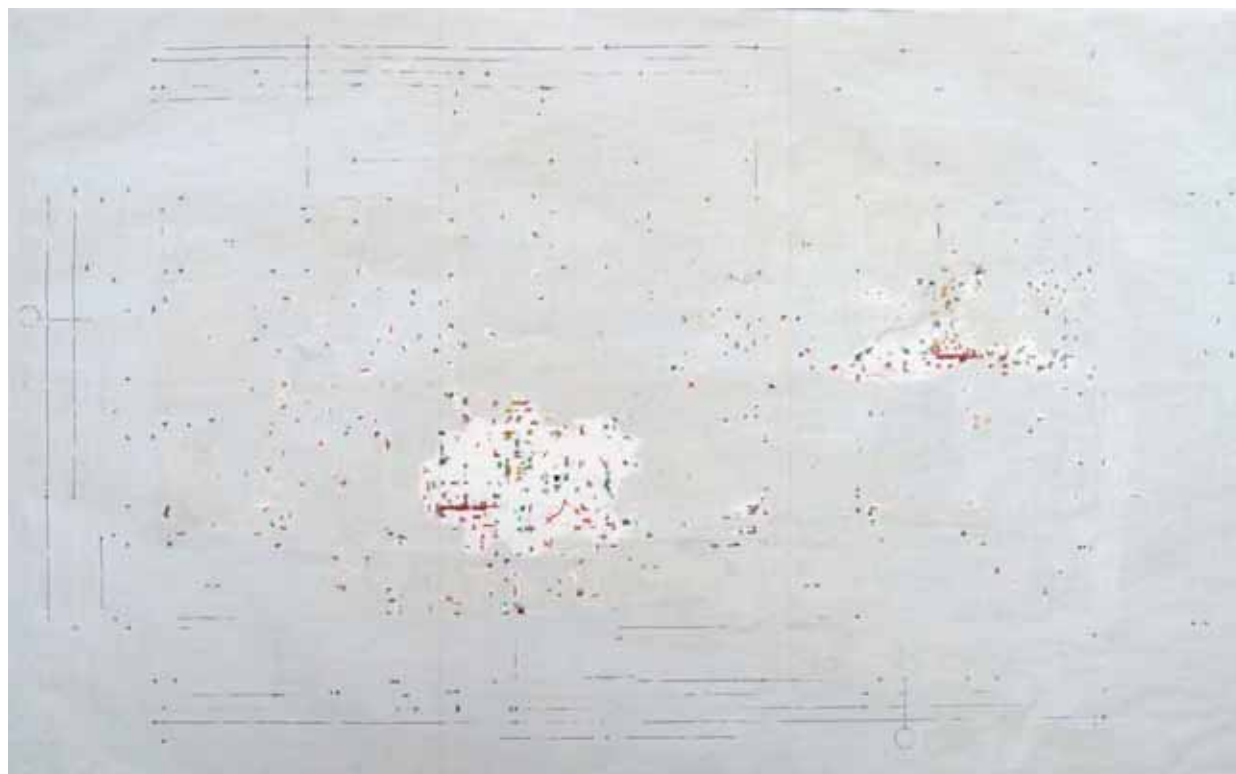
Structures are a constant repetition of one or more elements that form a unified whole on a uniform surface in which detail, as individual, loses its prominence.

Repetitions generally serve to underline a statement or fact. In other words, they reinforce the meaning of the element in question. Thus, a structure can be seen as a repetitive formal statement—a quintessential example of positivism.

Within a structure, the detail serves, above all, the unity of the whole. Its individual aspect recedes to produce the maximum uniformity.

To restore its individuality and the intrinsic wealth of its meanings and interpretations, the detail must be lifted from its environment and isolated. It must be set free.

Forsthaus 2: Construction plan of a house in the woods, (*Forsthaus*) in colour, deconstructed and stripped of all technical or informational value.

Fiona Curran

Regne Unit

Les pintures, els collages i les instal·lacions de Fiona Curran evocuen espais imaginats que juguen amb les nocions de real i d'irreal, d'utopia i de distopia. La seva obra explora el sentit canviant del paisatge i de l'espai geogràfic en el present, els ràpids avenços de la tecnologia que han permès la construcció de paisatges artificials, tant virtuals com reals (des de la comunitat en línia *Second Life* fins a platges i pistes d'esquí fictícies, per exemple). Alhora, ens incomoda la sensació de torbament a mesura que temem i desconfiem cada cop més del clima i de l'entorn físic real. *The insecurity of territory* (*La inseguretat del territori*) combina l'ús de pintures fluorescents i acríliques sintètiques amb fragments del món «natural» mitjançant una superfície contraplacada de fusta amb fragments de fusta enganxats. Aquestes formes espacials fracturades encaixen històricament amb un impuls utòpic recurrent, un idealisme formal i un sentit de l'escapisme que es torna a registrar en una paleta manllevada de la pantalla de l'ordinador i de la publicitat, la qual cosa ens deixa amb el dubte de saber si tot és com hauria de ser en aquest món d'imatges brillants i precioses en què vivim.

Los cuadros, collages e instalaciones de Fiona Curran evocan espacios imaginarios que juegan con las nociones de lo real y lo irreal, de utopía y distopía. Sus obras exploran el cambiante significado del paisaje y del espacio geográfico en el presente, y es que los rápidos avances tecnológicos han permitido construir paisajes artificiales tanto virtuales como reales (desde la comunidad on-line *Second Life* hasta falsas playas y pistas de esquí, por ejemplo). Al mismo tiempo, nos sentimos cada vez más incomodados por la sensación de turbación que nos produce un miedo o desconfianza creciente hacia nuestro entorno físico real y el clima. *The insecurity of territory* (*La inseguridad del territorio*) combina el uso de pinturas fluorescentes y acrílicas sintéticas con fragmentos del mundo «natural» en una superficie de madera contrachapada con fragmentos de madera pegados a modo de collage. Estas formas espaciales fracturadas se corresponden históricamente con un impulso utópico recurrente, un idealismo formal y un sentido del escapismo que vuelve a plasmarse en una paleta extraída de la pantalla del ordenador y de la publicidad, lo que nos deja con la duda de si todo es como debería ser en este mundo de vistosas y bonitas imágenes en el que vivimos.

Fiona Curran's paintings, collages and installations conjure up imagined spaces that play with notions of the real and the unreal, utopia and dystopia. Her works explore the changing meaning of landscape and geographic space in the present; rapid accelerations in technology have enabled the construction of artificial landscapes both virtual and real (from the online community, 'Second Life', to fake beaches and ski slopes for example). At the same time we become unnerved by feelings of dislocation as we increasingly fear/distrust our real physical environment and climate. *The Insecurity of Territory* combines the use of synthetic acrylic and fluorescent paints with splinters of the 'natural' world in the form of a wooden veneered surface and collaged wood fragments. These fracturing spatial forms engage historically with a recurring utopian impulse, formal idealism and sense of escapism that re-registers in a palette borrowed from the computer screen and advertising, leaving us to question whether all is quite as it should be in the bright and beautiful image-world we inhabit.

